

Izhaja vsak četrtek in velja s poštino vred in v Mariboru s pošiljanjem na dom za celo leto 3 gld. — kr. pol leta 1 „ 60 „ četrt leta — „ 80 „ Naročnina se pošilja opravištvu v škofijsk. poslopju (Bischofhof.) Deležniki tisk. društva dobivajo list brez posebne naročnine.

SLOVENSKI GOSPODAR.

List ljudstvu v poduk.

Posamesne liste prodaja knjigar Novak na velikem trgu po 5 kr. — Rokopisi se ne vračajo, neplačani listi se ne sprejemajo. —

Za oznanila se plačuje od navadne vrstice, če se natisne enkrat 8 kr., dvakrat 12 k., trikrat 16 kr.

Prvi predgovor k novim volitvam.

Uže pol leta se govori o novih volitvah za deželni zbor. Ljudje so povsod iznemirjeni in nestrpljivo pričakujejo zvedeti imena novih kandidatov, katere jim bodo jihovi voditelji priporočili. Odkod ta nemir, ta nestrpljivost? Morebiti se veselimo novih volitev? Gotovo ne! Vsaj vemo vsi, zlasti slovenski kmetje, kako drage, sitne in mučne da so naše volilne borbe. Ne veselje, marveč sila je uzrok našej nestrpljivosti. Narodi komaj čakajo, da bi ob priliki novih volitev zopet zamogli svetu povedati, kako neizmerno trpijo pod vladarenjem tako zvane ustavoverske liberalne nemške (pri nas nemškutarske) stranke v avstrijskih in jene zaveznice liberalne-magjarske stranke v ogerskih deželah. Sila kola loma, sila tirja, da ljudje, zlasti kmetski, dajo slovo poslancem, ki so jim toliko strahovitih bremen naložili in toliko nepovoljnih, jihovim koristim nasprotujočih, naredeb izmislili. Kako opravičene da so te želje, to naj pojasni sledeči sestavek, posnet po glasovitem listu: „Finanzielle Fragmente“.

Žalostno za Avstrijo je pričelo l. 1877. in še bolj žalostno je končalo. Nič se ni zboljšalo, vse pa shujšalo. Obrtnija strada, kupčijstvo peša, kmetijstvo propada. Naša vlada si prizadeva ohraniti svojo liberalno-nemško (ustavoversko) stranko, vso svojo moč obrača na to, kako bi mogoče veliko dače nabrala, da bi državno gospodarstvo nadaljevala kakor dobro in slabo njej je ravno mogoče. Še niti dobra letina na Ogerskem, ne bližnja vojska na Turškem se ni porabila nam v korist. To so zakrivili večjidel Magjari, kojim je pa ravno zaradi popustljivosti naših ministrov toliko greben vzrastel, da še sedaj ne vemo prav, kaka bo nova nagodba z ogerskimi deželami. Zavolj hudih skušenj z magjarskimi in židovskimi trgovci ali „liferanti“ so veliki kupei zrnja začeli izostajati iz Nemške in Švicarske ter v Rumunijo in na Rusko zahajati in vsled tega pada zrnska cena po vsej Avstriji. Lani bi bili naši ljudje lahko veliko milijonov zaslužili pri rusko-turški vojski. Vendar turkoljubni

Magjari so našim zaprli meje in torej so Nemci, Angleži in še celo Amerikanci največ haska imeli. Nemci so od Rusov, Angleži od Turkov, Amerikanci pa od obeh veliko milijonov zlatov spečali, mi, najbližnji sosedi, pa nič!

Najnesrečniše upliva naša sedanja politika na državno denarstvo ali „finance“. Ko bi naši pa ogerski ministri si časa vzeli in številke državnega dolga natančnije pregledali, ne upamo sicer, da bi ministrom odložili, pač bi pa jim sila vroče moralo postati, če bi pomislili, kako bo enkrat zgodovina o njihovej politiki sodila. Le pomislimo, koliko državnega dolga so imele:

koncem l. 1876.	koncem l. 1877.	in torej
avstr. dežele: 3,036.551.296 fl.	3.132.301.838 fl.	95.750.542 fl.
ogersk. dežele: 673.615.000 fl.	778.615.000 fl.	105.000.000 fl.
Skup 3.710.166.296 fl.		3.910.916.838 fl.
		200.570.542 fl.

Navedene številke nam torej popričujejo strahovito prikazen, da so naši ministri, se vé z dovoljenjem poslancev svoje ustavoverne stranke, samo v enem letu že itak grozno veliko breme državnih dolgov, katerim moramo davkeplačilci za obresti skrbeti, pomnožili za celih 95.750.542, ogerski ministri pa za 105.000.000 fl. tedaj skup za 200.750.542 fl. Te številke so tako silne, da bi zamogle vsakega ministra potreti. Za božjo voljo, v enem letu sred miru so nam državni dolg pomnožili za več kakor 200 milijonov goldinarjev!! Ko bi ministri Bruck, Larisch, Beke bili kaj takega storili, liberalni dunajski listi bi zagnali neizmeren hrup, a sedaj — molčijo. Še niti o tem nihče nič prav ne črhne, da bodo naši ustavoverni ministri letos zopet vzeli na posodo 110 milijonov, ogerski pa 150 milijonov, tedaj skup 260 milijonov. Naš finančni minister je sicer večkrat obečal, da bo kmalu boljše, vendar neizprosljive številke narobe kažejo. Kam pa zadolženo posestvo, zadolžena hiša pride, to vsakdo dobro zna. Kdor tedaj našo milo Avstrijo še le nekoliko ljubi, komur se preobloženi davkeplačilci še kaj usmilimo, ta naj sedaj ob času novih volitev trdno segne enako mislečemu prijatelju v roke,

da pomaga povsod podreti tako zvane ustavoverne, nemško-liberalne ali nemškutarske kandidate (Verfassungstreue itd.), kakoršen je na primer znani g. Seidl. Kajti ravno toti ustavoverni in nemškutarski poslanci so do sedaj imeli večino, iz njih sredine so vzeti sedanji ministri, ravno ti poslanci so izmislili toliko novih neizmerno dragih naprav in državnih stroškov, da so sred 12letnega miru dače neizmerno napeli, obrt, kupčijo in kmetijstvo poškodili in celo Avstrijo v grozne dolgove pogreznoli. Kdor torej stare dačne svoje knjižice pred 18 ali 6 leti primerja z lanjskimi, kdor še zraven pomisli, da je vladujoča ustavoverna-liberalna stranka samo v 2 letoma celej Avstriji državni dolg pomnožila za 460 milijonov, ta bo težko svoj glas dal Seidlu in od njegovih tovarišev postavljenemu kandidatu g. Seederju. Kajti prvi neče, drugi ne more pomagati. G. Seidl je ustavoverec z dušo in telesom, g. Seeder pa je c. k. uradnik in kot tak odvisen od ustavovernih ministrov. To je naš prvi predgovor k novim volitvam; drugi bo prvemu podoben in pokazal, kako slabo je ustavoverna stranka gospodarila v deželnih zborih!

Katoliško-versko življenje.

II. Božja ljubezen je na križu umrla in svet odrešila. Krščanska ljubezen do bližnjega isto tako premaguje nevero, hudobijo, revščino ter je najbolj zdatni pripomoček za spreobrnjenje nevernega, od Boga, od Kristusa in od njegove sv. Cerkve od padlega sveta. Sv. oče Pij IX. so pri nekej priliki spregovorili znamenite besede: „neverni otroci sedanjega časa ne morejo trpeti trdne vere pri katoličanu, zasramujejo tudi marsikatero njegovih čednostij n. pr. prostovoljno devišstvo, sv. čistost itd. toda česar nihče ne graja, kar vsi hvalijo, to so djanja krščanske ljubezni in usmiljenja.“ L. 1830. so telesne ostanke, svetinje, sv. Vincencija Pavlanskega, čudovitega apostola krščanske ljubezni in očeta usmiljenih sester, lazaristov in mnogo drugih bogaljubnih, telesnej in duševnej revščini v podporo namenjenih zavodov, prenesli v Pariz. Takrat se je razneslo prerokovanje, da bo sv. vera iz nova oživela po djanjih usmiljenja sv. Vincencija. In res se je začelo od tiste dobe v tej zadevi neko nenavadno in občudovanja vredno gibanje med katoliškimi kristijani. Brž v Parizu se je našlo 8 dijakov, med njimi slavni Ozanam, poznej notar in profesor, ki so neveri svojih součencev živahno ugovarjali. „Dobro, so pri takih prilikah rekli neverni dijaki, krščanstvo je sicer čudovite reči ustvarjalo, toda kaj pa storite vi? Kde so dela, ki bi vašo vero popričevala?“ Jim odgovorijo: „Prav, naša djanja se morajo za našo vero vjemati, ljubimo kakor Jezus bližnjega, strezimo ubogim!“ Na to reče zopet eden izmed nevernikov: „hočete li drznosti se in revščino po Parizu

odpraviti, vi, uboga osmerica ljudi? Mi neverni liberalci, mi gojimo velikanske nazore sedanjega časa, ki bodo svet prerodili.“ Kakih 40 let poznej je imenovani Ozanam pisal: „kako so neverni liberalni nauki in nazori svet prerodili, to sedaj nemilo čutimo vsi, ki pod gospodstvom denarja in najnesramnišega oderuštva vzdihujemo in pod bremenom vsakojakih davkov trpimo ter okoli sebe vidimo vedno rastoče siromaštvo, silo, greh in obup. Toda nam osem dijakom, od onih nevernikov zasramovanim, se je v 20 letih pridružilo 2000 možkih samo v Parizu, ki so obiskovali 5000 ubogih rodbin in preskrbovali 20.000 siromakov. Sedaj je minulo 40 let in smo ove družbe, katerim smo sv. Vincenciju na čast dali ime: konference sv. Vincencija, raztegnili po celej Francoskej, ki šteje 1700 konferenc.“ Ko so sv. oče Pij IX. to izvedeli, so se močno razveselili in slavni škof Dupanloup je djal: „družba sv. Vincencija je čudež našega stoletja, izredna prikazen, kakoršne svet in še niti Cerkva sama videla ni“. Iz Francoskega so ovo družbo že razširili po Evropi, Afriki, Ameriki in vzhodnej Indiji in po raznih otokih; šteje sedaj kakih 6000 konferenc, ki so l. 1875 skup ubogim v duševno in gmotno pomoč nabrale in razdelile 6,046.884 frankov t. j. 2,418.753 fl. Družba sv. Vincencija je postala prav svetovno društvo djsanske krščanske ljubezni. V naše avstrijsko cesarstvo so društvo sv. Vincencija presadili pred 28 leti in ima sedaj okoli 60 konferenc, ki so l. 1875. ubogim pomagale z 41.242 fl. Nam Slovencem najbližnje take konference so v Ljubljani, v Celovcu in v Gradcu, ki posebno srečno in vpešno deluje. Tukaj je namreč blagi kanonik Legwath l. 1870. nagovoril več pridnih svetnih gospodov, da so se združili v prvo konferenco ali družbo sv. Vincencija. Ti so začeli brž obiskavati ubožniše rodbine, da so se sami prepričali, kdo je podpore potreben in kdo ne. Ob enem so pobirali milodarov in jih vestno razdelivali. Prvo leto so izdali 500 fl., drugo 1700 fl. tretje 4000 fl., četrto 8000 fl., peto 10.000 fl. in šesto nad 12.000 fl. V petih konferencah je sedaj 70 delujočih t. j. siromake obiskavajočih, in 1000 podpirajočih udov in razun tega podpornikov v vseh stanovih. Kapitalov nimajo in jih tudi ne nabirajo; kapital so jim dobrotniki in pa Jezus Kristus, najusmilenejši oče ubogih. Graški gospodje so videli, kako se mnogo ubogih fantičev po ulicah poteplje brez dela, poduka, nadzorovanja, ker jim ubogi stariši morajo iti za delom in zaslužkom. Zanimarjene reve se jim usmilijo in dajo ta-le oklie v novinah natisniti: „kdor tako dete sprejme, ta mene sprejme, pravi Jezus. Kdo je v Gradcu, ki bi hotel tako Jezusa v svoj hram sprejeti, vsaki den ali toliko in tolikokrat v letu?“ Brž se je našel človek, ki je daroval 6 sob., 2 kuhinji in prostor za igračo v svojem hramu; sedaj je celi hram darovan, 20.000 fl. vreden. V njem se nahaja in še v nekem drugem hramu, kateri je od mesta

bil društvenikom izročen, po 90 in 60 fantičev, ki bi sicer bili zanemarjeni paglavci in kodaj nevarni ljudje, sedaj se pa lepo igrajo, podučujejo, hranijo in oblačijo pod nadzorništvom usmiljenih sester. Vsak den jim prinašajo dobrotniki, česar jim je potreba. Prvemu hramu dostavljajo sedaj novo poslopje za sirote, za uboge dijake, rokodelske učence itd. ki bodo vsi na tak način dobivali za dušo in telo potrebne pomoči od prave krščanske ljubezni par tiho in ponižno delujočih mož. Do sedaj se nahajajo konference sv. Vincencija samo po večjih mestih, a da bi jih tudi po drugod in še celo po deželi trebalo, to bo vsak priznal, ki ve, kako so naši liberalni postavodajci z jalovimi paragrafi za uboge poskrbeli, ko so farnim siromašnicam postavno namenjene denarje v oskrbovanje izročili srenjam. Kako se te pogosto brigajo za svoje ubožce, to se da misliti in kažejo tudi skušnje, zlasti sedaj, ko vsi skup žalostno ubožajo!

Gospodarske stvari.

Kako se da kolje, stebri itd. ki se v zemljo zabijajo, v spodnjem delu kolikor mogoče trpežni napraviti?

M. Navadno se spodnji konci stebrov, kolja, telegrafičnih kolov itd. ožgejo ali z katranovcem posmolijo in tako proti gnjilobi zavarujejo. To je obče znano sredstvo. Gotova obramba proti gnjilobi se pa vendar le doseže, če se jedno sredstvo brez drugega ne rabi. Ako se namreč koli samo ožgejo, z katranovcem pa ne pomažejo, začne ogelj na površini po kapilarnem zakonu zrak in vlago na se potegovati in jo tako z spodaj ležečim lesom v dotiko spravi, kar potem gnjijenje še le bolj in hujše pospešuje kakor če bi se kolje čisto ne bilo nič ne ožgalo. Ta pogršek se danes v dejanskem življenju še prav pogosto nahaja. Ako se pa les ne ožge in samo z katranovcem posmoli, kar se tudi pogosto godi, se katranovec lesa ne prime dosti trdno in se tudi posušen manj trdno lesa drži kakor pa če je les ožgan bil. Treba je tedaj kole itd. do višine, do ktere se imajo v zemljo potekniti ali sploh močavi izpostaviti in še za ped više po vrhu ožgati in jih potem, dokler je ogljena površina še topla, tako dolgo z vrelim katranovcem mazati, dokler ogljeva skorja katranovca nič več v se ne vsrkava, kar je znamenje, da se je katranovca popolnoma že navzela. Lesni jesih, ki se v katranovcu kakor izhlapljivo olje med sušenjem izhlapi, pusti pa za seboj trdo smolo, ki vse luknjice lesnega oglja izpolni in z tem vred zraku nepredorno in netrohljivo prevleko nareja. Važno je pri tem delu, da se kolje še nekaj više nad onim krajem ožge in z katranovcem posmoli, do ktere se ima v

zemljo vtekniti, ali do ktere je moči izpostavljeno. Skušnja kaže namreč, da so ravno ti kraji tisti, na katerih gnjiloba najbolj nadvladuje in škoduje, kar ima svoj vzrok v zračnem vplivu na razmočeni les. Znano je, da se vinogradsko kolje, ki je delj časa v zemlji tičalo, najrajši tam lomijo, kjer kol iz zemlje pride. Zato se mora kolje še za ped više, ko pa v zemljo pride, najbolj ožgati in z katranovcem posmoliti. To so imenitne resnice natoraznanske, ki zaslužijo, da se jih kmetovavci skrbno držijo in vinogradsko kolje, kolje za drevesa, rajglje za hmelj, in sploh stebrovje, ki se v zemljo zabija, po njih gnjilobe obvarujejo.

Velika koristnost koprive.

M. Kopriva je pri nas malopridna in večidel zelo nadležna rastlina, kamo li, da bi jo kdo še za koristno imel. Vse drugače pa je to v drugih krajih kakor na primer na Švedskem, kjer kopriva že od pomljlivega za izvrstno živinsko klajo velja in kjer jo v velikih množinah pridelujejo. In res se kopriva v živinoreji dobro in koristno obnaša, ker povsodi tudi na naj bolj nerodovitnem prostoru še raste, ker ne potrebuje nobene strežbe in vse vremenske razmere prenesti more. Vrh tega se sama po sebi zareja in se more v jednom poletju po 5—6krat porezati. Tudi raste kopriva ranje in hitreje ko vse druge klajne rastline. Krave pre koprive prav rade jedó in opazilo se je, da imajo tiste, ki se te rastline posebno redé, več mleka ko druge. Mleko pa je pre okusno in izmede se iz njega tudi prav okusen puter. Brž pokošenih kopriv se krave res rade ne lotijo in jih ne jedó vendar pa, ko nekoliko časa venijo in žgavne ščetinice več ne pečejo, so koprive kravam zaželjena krma.

Če se kuhane in sesekane koprive kokošji hrani pridajo, kokoši več jajc nesó. Dajo se z tako krmo kokoši in gosi prej odebeliti, kakor je to v Alzaciji navada. Tudi je dobro pri reji mladih puranov koprive krmi primešati. In slednjič se še pre konjski barantači poslužujejo kopriv in jih konjski klaji primešavajo. Konji pre dobivajo po taki krmi bolj gladko in svitlo dlako. Poskušnje je nasvet vreden.

Štajerskih hranilnic ali „šparkas“ imamo sedaj 45. Ob koncu pretečenega leta bilo je pri vseh vložnega denarja 68,063.507 fl. Lastno jim premoženje pa znaša 3,312.612 fl. Ta denar jim stori tako imenovani „reservefond“ ali zalogo. V Gradcu so 3 hranilnice. Prva, ob enem tudi najstarejša, ker l. 1825. osnovana, in najbogatejša, ima namreč 24 milijonov vložnega in 1,314.927 fl. prihranjenega denarja, je „štajerska hranilnica“ ali „Steiermärkische Sparkasse“. Drugo hranilnico ima mesto, tretjo pa graški okraj. Na slovenskem Štajerskem štejejo 12 hranilnic, ki se po njih starosti tako vrstijo: mariborska (1862), radgon-

ska (1862), ptujska (1862), celjska (1865), slov. bistriška (1863), slov. graška (1869), brežiška (1870), konjiška (1872), št. lenartska v slovenskih goricah (1873), ljutomerska (1874), kozijanska (1874) in rogaška (1875). Najbolj močna je mariborska z 3.791.514 fl. vložena in 264.713 fl. rezervinega denarja. Za njo prva je celjska, ki ima 1.970.290 fl. vlož. in 127.250 fl. rezerv. Ostale se pa tako-le vrstijo: radgonska 1.115.351 fl. vlož. in 84.145 fl. rezerv. ptujska 544.326 vlož. 54.830 rezerv., bistriška 232.059 fl. vlož. 10.483 rezerv., brežiška 94.562 fl. vlož. 7159 res., slov. graška 219.549 vlož. 5949 rezerv., št. lenartska 131.541 vlož. 3499 rezerv., konjiška 130.106 vlož. 2694 rezerv., ljutomerska 38.227 vlož. 1733 rezerv., kozijanska 10.065 vlož. 656 rezerv. in rogaška 6382 vlož. 79 rezerv. Slovenci tudi v Ivnik in Arvež nosijo svoje denarje v tamošnji hranilnici; prva (1869) ima 466.285 vlož. in 24.129 rezerv. druga pa (1870) 333.533 vlož. in 16.536 rezerv. Mariborska jemlje od posojil 6%, ptujska z početkom novega leta 7%.

Sejmovi na Štajerskem. 26. jan. Maribor; 30. jan. sv. Mohor; 1. febr. Jurklošter.

Dopisi.

Od sv. Lenarta v slov. goricah. (Zastra in volitev) smo izvedeli, da je nedavno 40 nemškutarjev iz 3 naših okrajev: št. lenart-maribor in slov. bistrškega, ki volijo skup 2 poslanca, imelo zbor v Mariboru. Naš nebodigatreba g. Seidl je sprva ponujeno kandidature odbil ter pri tej priliki prav grdo naše mešnike v spomin jemal. Nemškutarji so potem ugibali, koga bi postavili. Nekateri so rekli na Formacher-ja v Slov. Bistrici, drugi na Wratschgo-ta v Jarenini, tretji na Wretzla, „paverskega kmeta“ v Radvanju. Ali vsi so se branili in glase na Seidla zavračali. Wretzl se je baje odrezal: „jo, i bin aso schon amol durchgfallen“. Sedaj pristopi ponosnega koraka naših nemškutarjev železni Bismark in vtolažen reče: no, „wenn's mich haben wollt, so nehmt mich halt“ (če me hočete pa me vzamite). In zgodilo se je tako! Seidl je zopet kandidat naših nemčurjev! Politične sramežljivosti pri njih nismo nikoli pričakovali in jim torej Seidla iz srca privoščimo. Naj ž njim stojijo in padnejo! Potem so ugibali, koga bi na mesto bivšega poslanca Brandstetterja, ki zarad goljufige še sedaj v Karlovi v Gradcu sedi, za kandidata postavili. Zedinili so se v osebi g. Seederja, c. k. okrajnega glavarja v Mariboru. S tem kažejo ti nemškutarji sicer svojo staro zvitost, pa tudi svojo popolno slabost in onemoglost. Stara Seidlova garda se že skrivlje za ces. kralj. pivega uradnika v volilnem okraju, češ da bi njej ta naj pomagal od slovenskih krogelj že precej pohabljenega Seidla pritiščati v deželni zbor. Tedaj

so že tako na slabem, da nimajo nikogar več med seboj, z katerim bi se upali Slovence premagati! To nam je dobro znamenje. Kar pa g. Seederja zadevlje, smo iz zanesljivih virov poizvedeli, da nima veliko veselja namesto Brandstetterja na strani g. Seidla stati. Do sedaj še kandidature odločno ni prevzel. Pri nas so nekateri mislili in že svetovali, naj g. Radaj, ki je lani pri volitvi slavno zmagal, letos kandidira z g. Morakom, bivšim okrajnim sodnikom. Ali g. Morak ni več pri nas, ampak na Koroškem, in torej že ne sodi za štajerskega poslanca. Vrh tega je slišati, da g. Morak kandidature ne prevzame pri nas, ker lahko pri koroških Slovencih kandidira, če hoče. Treba bo tedaj misliti na drugega moža in sicer takega, z katerim bi se najleži v vseh 3 okrajih kandidirati dalo. V nedeljo 27. januarja popoldne ob treh pride itak dosedanji naš slovenski poslanec, g. Radaj, k sv. Lenartu v g. Lesererjevo gostilnico in bo račun položil volilecem o svojem delovanju v deželnem zboru. Takrat bo najboljša prilika, da se vsi lepo pogovorimo in porazumimo. Združeni bomo zmagali, razcepljeni pa propali! Vdeležimo se v obilnem številu napovedanega shoda, da bomo brž zvedeli, pri čem da smo in kaj nam je storiti.

Iz Slov. Gradca. (Katoliško politično društvo) je imelo 13. t. m. v Šularjevi dvorani svoj drugi shod po odhodu č. g. Antona Jazbeca in pod vodstvom novoizvoljenega odbora. Pri prvem shodu so se enoglasno v odbor volili g. dr. Jožef Šuc, mestni župnik, č. g. Anton Potočnik, kaplan v Starem trgu, g. Mihael Bošnar, posestnik pri sv. Martinu in podpredsednik okrajnega zastopa, g. Anton Pečolar ali Jesenko, veliki posestnik v Pamečah in okrajni zastopnik, in g. Janez Ovčnjak, župan na Verhah in okrajni zastopnik. Odbor je zopet enoglasno izvolil g. dr. Jožefa Šuc-a za prvomestnika g. Mihaela Bošnar-ja po domače Daniela za njegovega namestnika, g. Antona Potočnika za perovodjo in g. Ant. Pečolarja za denarničarja. G. prvomestnik je dal besedo g. Ant. Potočnika, ki je vedel kaj mikavno govoriti o socialnem vprašanju; g. prvomestnik pa je govoril o liberalizmu in je razpravljal politični razgled; konečno so še Šentmartinski pevci zapeli, da smo bili vsi veseli. Pri drugem shodu je g. Potočnik razlagal, zakaj je dandanes v Avstriji tako malo denarja, g. prvomestnik pa pomen nameravanega novega davka od petroleja ter načrtal žalostno gospodarstveno stanje Avstrije l. 1877. potem je v političnem razgledu povdarjal važniše politične dogodke. Ko je pripovedoval o slavni zmagah slovanskih na Turškem, se je pokazalo, da kri ni voda; kajti vsem pričujočim je lice radosti žarelo in splošna navdušenost za slovensko reč se je v dvorani razodevala. Naše ljudstvo je res kaj poudka željno. Po odhodu g. Jazbeca ni dalo miru, dokler se društvo ni zopet oživilo; rado hodi govorov poslušat, — le to je škoda — da govornikov

ni dobiti; vedno se morata le 2 truditi. Spoznavši to težavo, so se bolj olikani kmetje že začeli med seboj posvetovati, če bi ne bilo mogoče iz svojega stanu sposobnih govornikov dobiti. Slovenjgradčani imajo letos in lani v dvorani gospe G., medicarice, svoje gledišče. Obžalovati je le to, da se igre predstavljajo, ki imajo namen, duhovniški stan ob veljavo spravljati, in tudi odpustke, spoved itd. na smeh staviti. Slovenjgradska medicarica je že toliko denarjev od cerkev skupila, da bi jo že dolžnost hvaležnosti imela vezati, ter ne pripuščati, da bi se v njeni hiši take reči godile!

Iz Turškega vrha. (Smešna dogodba) se je prigodila v Trgoški vesi. Prišel je namreč 22leten mladenič k tamošnjemu krčmarju, katerega navadno imajo za „kocembirta“ ter si da nekoliko zrabnega denarja zmenjati. Pri tej priliki je pa zapazil, kako da ima krčmar polno listnico bankovcev. To mu je genolo njegovo poželjivost in je brž sklenil „kocembirta“ okrasti. Neko večer se skriva v njegov škedenj, se izuje in ko so ljudje živino opravljali, zmuzne v hišo ter zleze pod posteljo. Po noči, ko sta krčmar in jegova zakonska zaspala, izleze izpod postelje in začne omare preiskovati, toda denarjev ni več našel, kakor samo 4 fl. Ostali denar je krčmar izdal za kupljeno njivo. Najdene goldinarje vzame in jih zanese iz hiše in pri plotu v sneg skriva, potem pa zopet pod posteljo vleze. Toda sedaj se vzbudi krčmarica, segne po črevlje pod posteljo in zadene v tata. Kmalu je vse na nogah, tat ugrabljen in zvezan in tudi 4 goldinarji so „kocembirtu“ nazaj dani. Drugi den so predstojnik in 4 možje namenjeni bili tata tirati v Ormuž k sodnji ter so se z dobrim zajtrkom pripravljali na pot. Kocembirt in tat sta ostala sama. Zviti tat si je pa med tem z steklovino vrvi tako opazno prerezal, da krčmar, ki se je ravno obuval, tega blizu ni zaslutil. Na enkrat, ko je „kocembirt“ še na eni nogi bil obos, z drugo pa na pol v visokem črevlju, butue tat v okno in se zvrne tavun v sneg, „kocembirt“ pa za njim tudi skoz okno. Ali sreča temu ni bila mila, ker je z črevljevo saro ob šteklu obvisel, da je žena morala stolec prinesiti in ga iz nepričakovanih vislic rešiti. Tat je pa všel!

Iz zgornje savinjske doline. Znano nam je iz gotovih virov, da dojde v Gornjigrad za okrajnega zdravnika g. Dr. Slander. Imenovani gospod je brat občespoštovanega g. duhovnika, vikarja v Celji, in naš vrli rojak Savinjčan. Naša zgornja savinjska dolina je ponosna, dobiti priljudnega umljivega zdravnika in narodnega Slovenca, domoljuba. Ne dvomimo, da bode njegova priljudna oseba se zaznanila v kratkem po celi savinjski dolini; kajti prijazen zdravnik je že pol zdravja, in ravno takega nam je potreba. Hudodelstva se se množijo. Lani bilo je pri celjski okrožni sodnji 20.900 številik vloženih pisem, 1486 obravnav in 547 obsodbe; veliko več, kakor poprej.

Politični ogled.

Avstrijske dežele. Od narodne stranke na Kranjskem priporočenih je 7 gospodov za volitev v trgovinsko in obrtniško zbornico: Fabijan, Hren, Petričič, Souvan, Sajovic, Horak, Pakič, Perme; razun Sajovica sami Ljubljčanani. Želeti je, da vsi zmagajo, ker od te zmage je narodna večina v deželnem zboru odvisna. — Ledinek, okrajni sodnik s Kočevji, je kot kandidat nemškutarske stranke zadnjič zmagal zoper Slovence in pride sedaj za deželnega sodnijskega svetovalca v Ljubljano. — Liberalni listi v Gradcu tirjajo, naj se vrte konference sv. Vincencija podvržejo nadzorništvu mestnega liberalnega zastopa; če bi se to zgodilo, bi konference brž propale; kajti od liberalnih gospodov se požrtvovalne konference ne dajo vohariti in rade prepuščajo vso skrb za uboge voharskim mestnim nadzornikom! — Veliki spomenik za nadvojvodo Jovana v Gradcu je dodelan in bo še to leto razkrit. — Čehove se trdno držijo svojega izkušenega vodje, dr. Riegerja, ta je nedavno rogovileža Skrejšovskija izbacnil iz odbora čeških zaupnih mož, ker je kot urednik lista „Politik“ zaporedom stebre češkega naroda napadal: duhovništvo, plemstvo in vse odličniše narodnjake, ki niso v njegov rog trobili. Ove dni ga je mestni svetovalec v Pragi, g. Thierhier hotel pokregati, ker je zopet članek zoper Riegerja dal tiskati, toda strastni Skrejšovski je Thierhiera, iz stopnic v drugem nadstropju zvrnil, da je ta skoro mrtev obležal. Skrejšovski je od sodnije v začasni zapor djan. — Na Dunaju je vrli naš vojskovodja, nadvojvoda Albreht, nekoliko zbolel. — Svitli cesar so zbrali ogerske in naše ministre in jim ukazali nagodbo avstrijskih z ogerskimi deželami brž dognati. — Nacijonalna banka je lani imela 7 milijonov čistega dobička. Lep dobiček; temu nasproti so pa samo v notranjem dunajskem mestu te dni pograbili 4147 beračev, ker so v kljub prepovedi mestnih zastopnikov šli beračit. — Državna zbor na Dunaju in v Budimpeštu sedaj razpravljata postave o novi nagodbi; v mnogih rečeh sta še daleč od porazuma, čeravno se v tej reči že leta dni posvetujeta. — Slavnega srbskega narodnjaka, dr. Miletiča, so zarad veleizdajstva magjarski sodniki obsodili na pet let v ječo, čeravno mu niso nobenega takega zločinstva spričali; Miletič se je pritožil pri višji sodnji, Srbi so silno razjarjeni na Magjare. Katoličani v Slavoniji so v Diakovaru hotli zborovati, da bi osnovali katoliško tiskovno društvo in nakupili katoliško tiskarno; vlada je zborovanje prepovedala. — Donav je začel naglo kipei; bati se je velike povodnji!

Vnan e države. Ker je potrti Turk po Angležih ruskega carja za mir poprosil, je ta v to privolil, če pridejo turški ministri sami prosit. Toliko ponižanje bilo je Turku sila bolešno, toda sila kola lomi in 18. jan. so prišli 3 sultanovi poslanci v Hermanli in od ondot v Kazanlik velikega

kneza Nikola miru prosit. Ali komaj se je to zgodilo, že so Angleži in, kakor turkoljubni dunajski listi trdijo, tudi grof Andrassy, Turkom naznanili, da ne smejo miru z Rusom sklenoti, če Anglija in Avstrija pogodeb miru ne odobrite. To pa je ruskega carja tako radražilo, da pogodeb miru ni dal na znanje, marveč svojej vojski ukazal marširati v Carigrad. Tako vsaj se glasijo naj-novejša poročila. Sedaj bi potem tem takem prišel trenutek, v katerem bi morali Angleži, in če je grof Andrassy ž njimi zvevan, tudi Avstrijani, stopiti v boj. To pa nikakor ni verjetno in turkoljubne novice delajo prazen strah; če Avstrija vzame Bosnijo in Hercegovino, bo Rusom to ravno prav; Angleži pa na boj niso pripravljeni, predno bi zdatno moč na bojišče spravili, je Turčija že popolnem potlačena; 25000 mož, katerih hočejo v 14 dneh v Galipoli poslati, pride že prepozno, tudi taka betvica ni nič proti ruskej sili. Voliko verjetniše je, da Angleži prežijo na priliko kos Turčije pograbititi n. pr. Dardanele, Smirno, Kandijo, Egipt. Če se pa kaj takega zgodi, potem utegne iz turške vojske vplamtiti velik svetoven boj. Trdovratni Turki se bržčas na tako občno prasko zanašajo ter se mislijo tako gotovega pogina oteji. — Nemškemu cesarju so preganjani katoličani prošnjo predložili z 180.000 podpisi, naj prekličie katoliškej Cerkvi sovražne postave; cesar je prošnjo nemilo zavrgei. — V Parizu so pokapali starega prekucuba Raspail-a, 500.000 ljudi je mrliča spremljalo k pogrebu, na grobu je več govornikov ranjega posebno zato hvalilo, ker je Boga stano-vitno tajil tijan do smrti; to je strašno! Francozi bodo res letos odprii v Parizu tretjo svetovno raz-stavo in jo bodo tudi naš svitli cesar meseca ju-nija obiskali. — Italijanski novi kralj Umberto I. je na ustavo prisegnil v pričo starašin, poslancev in pruskega cesarjeviča. — Turški sultan se seli iz Evrope v Azijo in sicer v mesto Brusu; v Carigradu je strahovita stiska, 300.000 Turkov je že tje pred Rusi pribežalo. Turški listi svetujejo, naj se z Rusi sklene mir, naj velja kolikor koli. Turška oblast v Evropi bo kmalu uničena.

Vojska za svobodo turških kristijanov.

Kakor so nekdam Judje bežali pred Rimljani v Jeruzalem, tako sedaj Turki hitijo pred Rusi v Carigrad; okoli 300.000 ljudi je že tje pobegnolo; Rusi pa od vseh strani za njimi lomijo in gasijo vasi, trge in mesta, katere bežeči musulmani za-žigajo. Res strahovito jemlje divji Turčin od Ev-rope slovó. Rusi prodirajo povsod kolikor mogoče hitro ter so ta teden vzeli Slivno in Jamboli, kder so po kratkem boju zaplenili 6 kanonov; od Jam-boli biti izbrana četa v Burgas pri Črnem morju, da tako tisto turško vojsko, ki stoji med Rušču-kom, Šumlo in Varno, odreže od glavne steze v Carigrad. Generali Strukov, Skobeljev in Mirski so zaseli zaporedom Hermanli, Trnovo, Filipopel, po-em Mustafa in v nedeljo 20. jan. je 12 bataljonov

Rusov prišlo v Adrianopel, ki je bil od turške vojske zapuščen. Rusi so takoj iz sijajne Selimove mošeje (mohamedanske cerkve) vrgli zlati polu-mesec in na njegovo mesto posadili sv. križ, zna-menje našega odrešenja. Od Adrianopelna hitijo Rusi naglo v Galipolje, da se polastijo morske ožine pri Dardanelih in tako angleškim ladijam pot v Carigrad zaprejo. Slavni Gurko je Sulej-manove vojake od Tatarbazarčika zapodil v Ro-dopske planine; pobil mu je 4000 mož, vlovil 3000 in zaplenil 48 kanonov. Z ostanki je Sulej-man zbežal črez planine v Dramo in Kavalo ob Egejskem morju; tukaj jih sedaj nalaga na ladije ter jih hoče v Carigrad prepeljati. — Rumuni so obkolili Vidin ter marljivo streljajo v trdnjavo. Srbski generali prodirajo na Kosovo polje. Beli-markovič je vzel Kumanovo in Kačanik ter je že-leznico od Soluna v Mitrovico pretrgal, tudi Pri-ština in Novibazar se je vdal Srbom; v Kuršumlji bil je zopet krvav boj in ko so Srbi v mesto vdrli, so se prestrašili nad turškim zverinstvom: 24 kri-stijanov, med njimi 2 srbska oficirja, so našli na kole nateknjenih, da so morali ti siromaki po strašnem trpljenji umreti. Srbi so neznano srditi zavaljo tega. Črnogorski vojvod Vukotič se je združil pri Novi-varoši z srbskim generalom Niko-ličem in tako je sedaj Bosnija in Hercegovina od ostale Turčije popolnem odrezana. Erzerum še se ni podal Rusom, čeravno mraz, glad in legar hudo štiska prebivalce. Turki zbirajo sedaj svoje zadnje moči v glavnem mestu Carigradu in v bližnji oko-lici. Muktar, Ejub in Ali-paša so jim glavni po-veljniki. Prvi stoji v Kataldži, drugi v Čorli, tretji komandira v mestu. V Tesaliji so se vzdignili tudi grški kristijani zoper Turke.

Za poduk in kratek čas.

Nové črtice iz slovanskega bojišča v Aziji in Evropi.

IV. Tri velike armade turške so junaški Rusi vže uničili: prvo v Armeniji pred Karsom na gori Aladžagh, drugo v Plevni na Bolgarskem, tretjo pa v Šipkinem klancu na srednjem Balkanu. Vsled teh strahovitih udarcev so Rusi polovili okoli 100.000 Turkov in 1100 kanonov. Prvi je Rusom odprl stezo v Erzerum, drugi je zlomil glavno silo Tur-kov, tretji pa izbil slednji zapor, ki je pol leta branil, da se ruska armada ni razlila kakor silna povodenj unkraj Balkana proti Adrianopelnu in Carigradu. Sedaj je Adrianopel že v ruski oblasti in Carigrad se ne bo mogel dolgo braniti, da bi ne postal zopet sedež keršanskega vladarja. Sultan že pobira šila in kopita ter namerava izseliti se v Azijo, v mesto, ki mu je ime: Brusu. Tje bo prisiljen iti nazaj, če se mu ne posreči brž miru sklenoti z ruskim carjem.

Lani so se Turki in Rusi strahovito prete-pali za Šipkine klanee in za veliko cesto, ki skozi

nje čez Balkan pelja. Vendar nobeden ni mogel drug drugega pregnati. Ruski general Radecki se je na sredi klanecv in 3200 črevljev visokem vrhu zakopal v šance okoli cerkvice sv. Nikolaja. Turki pa so pod poveljem Ejub-paše z 32.000 vojaki in 112 kanoni v silnih šancah varovali južni izhod soteske pri vasi, katerej je ime: Šipkina ali Šipekova vas (Rožna ves). Ko je meseca decembra p. l. debel sneg gore balkanske pokril in strahovita zima potegnila, so se mislili popolnem varne pred Rusi. Mraz je bil včasih tolik, da so Turkom vse izpostavljene straže zmrzile. Kdo bi se tedaj v takem vremenu upal čez gore iti in mimo groznih prepadov in po debelih zametih najti varno tir? No, ruska generala Mirski in Skobeljev sta nevarno pot poskusila in srečno opravila sebi v največjo slavo, Turkom pa v strahovito pogubo. Dne 5. jan. t. l. je Skobeljev v Gabrovi zbral 18 bataljonov pešcev, 6 stotnij konjenikov in 48 kanonov ter je v noči od 5. do 6. jan. začel gaziti čez Balkan tako, da bi gorovje prekoračil kakih 5 ur hoda od Turkov v Šipki dalje proti zapadu in jim potem prišel za ledje in hrbet. Kanone so sneli iz vozov in jih naložili na sani; nekaj živeža so naložili mulam, klavno živino pa živo seboj gnali. Vhajanje bilo je neznano težavno in mudno; obrist Laskovski je z svojimi saperji in z pomočjo 3000 Bolgarov delal tir; vsakih 25 korakov so utrujeni ljudje morali počivati, mnogo vojakov se je do šinjaka pogreznolo v sneg in cele kompanije so druga drugo po vrvih vlačile iz prepadov. Vendar pridni junaki so premagali vse težkoče in 7. jan. prodrli čez Lisajo goro v dolino pred Kazanlikom unkraj Balkana. Pojdoč so naleteli na posamezne čete Turkov, ki so kmalu začele streljati, a enkrat celó v Skobeljeva in njegova 2 pajdaša: Kuropatkija in Laskovskija; prvemu se ni zgodilo nič, drugi in tretji bil je pa ranjen. Pozno zvečer 8. jan. je Skobeljev dobil glas, da je tudi general Mirski jednako srečno prišel čez Balkan od Gabrove nad Guzovo v dolino pred Kazanlikom. Imel je seboj 28 bataljonov pešcev, 6 stotnij kozakov in 96 kanonov. Drugi den 9. jan. so tedaj 3 ruski generali: Radecki od sv. Nikolaja, Skobeljev od Senove in Mirski od Guzove prijeli Turka od 3 strani. Okoli 9. ure sta se Skobeljev in Mirski združila in krepko trčila v šance pri Šibki, kmalu potem so tudi Radeckijeve čete začele prodirati v klanec. Turki so se nekaj časa branili, toda pri neizrečeni zimi so jim roke otrpnile tako, da niso mogli ne hitro streljati, ne bajoneta gibčno sukati, ne sablje krepko rabiti. Med tem so pa ruski junaki čedalje bolj silno pritiskali, šanca za šaneco jim je prišla v oblast. Naposled obupajo Turki, razvijejo belo zastavo in 32000 vojakov pomeče svoje orožje pred ruske dobitnike. Neizmerno hurrá-klicanje pretrese zrak po Šipkinih klanecih na južni strani Balkana!

Kmalu potem, ko je bila Šipkina soteska vsa v ruski oblasti, bilo je ondi videti, kakor če bi

težkemu roju luknjo iz koša ali panja odpahnil. Vse gosto je začelo ruske vojske vreti iz Gabrove in Trnove v prelepe in veliko bolj tople kraje unkraj Balkana. Tukaj so se potem združili z Gurkovimi junaki in sedaj se drvi in vali 113000 pešcev 12000 konjenikov in artilerija z 775 kanoni proti dvema prvima mestoma Turčije: Adrianopelnu in Carigradu. Turkov se je lotil tolik strah, da so Adrianopel sami zapustili; 20. jan. že so prve ruske čete prišle, drugokrat v tem stoletju (prvič l. 1829), v drugo prestolnico turškega cesarstva. Adrianopel je starodavno mesto. Rimski cesar Hadrijan mu je dal sedanje ime. Turki so se ga polastili l. 1361 in njihovi sultani so v njem stolovali blizu 100 let, namreč do l. 1454, ko so se preselili v Carigrad. Mesto šteje sedaj 150.000 prebivalcev; vendar Turki so večidel vsi zbežali, morebiti menj zavolj strahu pred Rusi, kakor pred razkačenimi Bolgari, katere so do sedaj po zverinskem trpinčili.

Smešničar 4. Krčmar vpraša pivca: No stric, ali moje vino ni dobro? „Že velja, mu odgovori pivca, voda je še precej dobra, da bi le več vina v njej bilo!“

Razne stvari.

(Pri sv. Lenartu v slovenskih goricah) bo v nedeljo 27. januarja t. l. v gostilnici gospe Lesererjeve javen shod volilcev; sklicuje ga dosedanji deželni poslanec, g. Radaj, da položi račun o svojem delovanju v deželnem zboru. Razgovarjalo se bo tudi o bližnjih volitvah!

(Iz Stare ceste blizu Ljutomera) se nam piše, da sta 2 tolovaja 12. jan. zvečer napala Fr. Dajčerja na cesti v Bukovcih, ko je iz Ptujja domov šel; nastavila sta mu samokres na prsa in vzela kosmato kapo in 2 fl. 50 kr. Suknjo sta mu le vsled velike prošnje pustila. Želeti je, da bi posebno ob petkih žandarji na ovo ptujsko cesto pazili!

(Snegov plaz) se je iz neke planine v Neubergeru v gornjem Štajerskem vtrgal, pobrisal kajžo z ženo in 2 otrokoma in potem zasul 7 ljudi, ki so od pogreba domov šli in naposled še 6 ljudi zdobil; 16 oseb je usmrtil.

(Nove zemljiščne knjige) ali „grundbuch“ se bodo začele spisovati za katastralno srenjo Malečnik, Kretzenbach in Lehen 1. februarja t. l.

(† ž. g. Janez Raupl) kanonik, stolni in mestni župnik v Celovcu je umrl 71 let star.

(Slavni škof Strossmayer) v Diakovaru je žugal šolske okrajne svetovalce v Oseku mahom izobčiti, ker so za tamošnje katoliške otroke postavili judovsko učiteljico. Ta se je brž pobrala.

(Važno za srenjske predstojnike) je vedeti, da je vsled najnovejše razzodbe pri upravni sodnji za veljavnost domovinskih listov — Heimathschein

— treba dveh podpisov. Mora tedaj na listu podpisan biti prvič župan ali njegov namestnik in drugič še eden svetovalec ali odbornik.

(Ubogim Črnogorcem) daroval je č. g. dekan Tomaz Rožane 2 fl.

(Katoliško politično društvo) pri sv. Juriju na Šavnici bude v nedeljo 27. t. m. ob 3. popoldne v Batjanekovi sobi na Jamni zborovalo; vse ude in prijatelje prav vljudno vabi odbor.

(Vabilo.) Ljutomerska čitalnica ima na svečnico, 2. febr. v svojih prostorih (gostilnica g. Seršena) svoj letni občni zbor. Začetek ob 3. uri popoldne. Dnevni red je: 1. Nagovor predsednikov. 2. Poročilo tajnikovo in blagajnikovo. 3. Pogovor o letnem donesku družabnikov, o naročbi časnikov, o veselicah i. t. d. 4. Volitev novega odbora. Zvečer ob 7 uri pa: Govor o „Vodniku“ in morebiti tombola ter majhna plesna zabava. Vabljeni so družabniki in domoljubi iz trga in okolice.

Odbor.

(Živinska kupčija) je na Kranjskem zopet precej živahna; mnogo Nemcev prihaja goved kupovat, za konje pa nihče ne poprašuje, odkar je italijanska meja konjem zaprta. Kmeti torej pravijo, da je pri njih breja koza bolji, kakor breja kobila.

(Požigalec Fr. Volčín), ki je g. Stoperju v gornji Bistrici užgal hlev in gospodarska poslopja ter škode včinil za 3000 fl. se je sam sodnije izdal.

Dražbe III. 26. jan. Jakob Slavič v Ljutomeru 3000 gl. 9. febr. Miha Starčič v Jereslavi 711 gl. 13. febr. Janez Vidovič v Pristovi 200 gl. 15. febr. Martin Kozel v Repiču 97 gl. 20. febr. Martin Kozel 120 gl.

(Spremembe v Lavantinski škofiji.) Č. g. Jož. Sorglehner je imenovan za župnika pri Materi B. v puščavi.

(Za družbo duhovnikov) so vplačali č. gg. Zupančič, Jug Fr., Hajšek Ant., Kalin Iv. po 11 gl. in ob enem ustav. dopl.; Caf 11 gl., Potočnik Lov. 11 gl.; Zupančič 11 gl. Žižker 2 gl. (letn.); Jaric Val. 1 gl. (letn.)

Listič opravištva. Prve številke nimamo več nobene lista. — G. U. v Vel. Laščah, plačano do konca leta. — G. Smrtnik: Mi smo vam vse liste dvakrat poslali, namreč v Lukovec, kakor ste prvokrat pisali in potem v Brezovico.

Loterijne številke:

V Gradcu 19. januarja 1878: 64, 81, 20, 78, 46.
Na Dunaju " " " 17, 6, 38, 56, 86.

Prihodnje srečkanje: 1. februarja 1878.

Najnovejši kurzi na Dunaju.

Papirna renta 63'85 — Srebrna renta 67'20 — Zlata renta 74'95 — Akcije narodne banke 814 — Kreditne akcije 227 — 20Napoleon 5'58 — Ces. kr. cekini 5'58 — Srebro 103 15.

Tržna cena

preteklega tedna po hektolitrih.

1 Hl. = 1⁰⁰/₁₀₀ vag. — 100 kilo = 1 cent in 78 1/2 funta.

Mesta	Pšenica		Rž		Ječmen		Oves		Tursica		Proso		Ajda	
	fl	kr	fl	kr	fl	kr	fl	kr	fl	kr	fl	kr	fl	kr
Maribor	9	60	6	30	5	39	3	30	6	40	6	40	7	90
Ptuj	9	60	6	20	5	40	3	35	6	40	5	60	6	10
Ormuž	8	80	6	80	5	40	3	55	5	—	7	80	4	60
Gradec	9	67	5	99	6	10	3	55	5	58	6	30	7	17
Celovec	9	52	6	54	6	16	3	4	5	18	4	46	6	38
Ljubljana	9	59	6	40	5	63	3	25	6	80	6	3	6	34
Varaždin	8	75	7	90	5	30	3	80	5	90	7	10	7	20
Zagreb	8	90	6	80	5	20	3	60	5	80	6	60	6	80
Dunaj	12	—	8	57	10	42	7	45	8	10	—	—	—	—
Pešt	10	75	7	40	8	50	6	50	7	15	5	—	—	—

Ponudba.

Podpisani želi meznarsko službo z orglarjem vred kderkoli prevzeti. Zamore se skazati z dobrimi spričevali.

Drvanja, fara sv. Benedikta; pošta: St. Leonhard in Wind. Btcheln.

Benedikt Vrbančič.

Sirovi loj
 kupujeta vsaki čas po najvišji ceni
Karl Pamperl-ova sina,
 Topilnica za loj, svečarija in milarnica,
 zaloga vžigalnih, svetilnih in masčobnih tvarin
v CELOVCI na Koroškem.

J. M. Pajk-ova tiskarna

priporoča svojo polno zalogo vsakoršnih izgotovljenih tiskovin za razne urade, duhovniške kakor posvetne, v nemškem kakor slovenskem jeziku.

Tudi izdeluje ona vsakoršna tiskarska naročila brzo in po nizkej ceni.

J. M. PAJK-OVA TISKARNA
v Mariboru (Marburg).

P. S. Za gg. učitelje imam nove nemške pobornice v zalogi.